

Polgár Teréz Eszter KAMRA

Sötétedik, s nem gyújthatok lámpát.
Nyomjuk egymást az almákkal,
de ha állok, a szomszéd pont rám lát.
Kilesek a konyhába a fényes ajtórésen:
anya sehol. Félbehagyott vacsorámat,
üres székét nézem.
Azt hiszi, csak duzzogok és megtörök,
de téved! Rendezgetem a krumplikat.
Ezentúl itt élek!
Összeszámoltam harminc eperdzsemet,
ha elfogy, meghalok..., majd zokogva temet...
Leveszem most mindjárt az első üveget,
céklavérrel írva címkéjén üzenek;
s biztos, ami biztos,
a polc szélébe vésem,
késem nincs, nem számít,
mikor vagyok készen:
„Világgá bújtam. Bántottál”.
– Egyszer, mikor megöregszel,
s kisebb leszel, bánod már...

Ha te volnál kicsi, én a nagy,
bevinnék, s átölelve
mondogatnám, hogy maradj.

kép | maxstrz, flickr.com